

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218202507
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8218202507.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne F. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. X, . XXX XX A., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému M. X G., reg. číslo: XXX XX XXX, so sídlom N. XXX, XXXX XX M., E. H., právne zastúpený M. kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom ul. 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, adresa na doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, o vydanie bezdôvodného obohatenia 264,44 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 5Csp/116/2018-60 zo dňa 03. októbra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a IV..

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 264,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 264,44 Eur od 23.05.2019 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti E. U. N., a.s. k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX z XX.XX.XXXX v § 1, E. XX, Sankcie účtované v dôsledku omeškania klienta v znení: "V prípade omeškania klienta s úhradou splátky či splátky RÚ je spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 5,- Eur v prípade prvej upomienky a 12,- Eur v prípade druhej a ďalšej upomienky", je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v úverových zmluvných podmienkach spoločnosti E. U. N., a.s. k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX z XX.XX.XXXX v § 2, Hlavy 18, Sankcie účtované v dôsledku omeškania klienta v znení: "V prípade omeškania klienta je spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 17,- Eur", je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 2, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný k 29.03.2012, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov č. 250/2007 Z. z., § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 29.03.2012, § 298 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase omeškania žalovaného.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa ako dlžníka a právny predchodca žalovaného E. U. ako veriteľ uzavreli dňa XX.XX.XXXX B. zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.700,- Eur. Žalobkyňa predložila dôkaz - prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 10.01.2018, z ktorého vyplýva, že toto združenie informovalo žalobkyňu o tom, že predmetná zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na základe toho jej bolo oznámené, že sa voči žalovanej môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 264,44 Eur. Z listinného dôkazu nazvaného Oznámenie o postúpení pohľadávky, predžalobná výzva na zaplatenie dlhu a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia zo dňa 23.03.2012 súd zistil, že právna zástupkyňa žalovaného oznámila žalobkyni postúpenie pohľadávky z úverovej zmluvy na spoločnosť M., súčasne jej oznámila prevzatie právneho zastúpenia právneho predchodcu žalovaného a okrem iného žalobkyňu vyzvala na úhradu dlžnej sumy vo výške 1.964,44 Eur, ktorú žiadala zaplatiť na bankový účet. Z listinného dôkazu s názvom Podpisovanie príkazov W. G. vyplýva, že v prospech účtu právnej zástupkyne žalovaného bola dňa 19.11.2014 realizovaná platba v sume 1.964,44 Eur. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania a tiež vzniesol námietku absencie naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k určeniu neprijateľnej zmluvnej podmienky.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom je zmluvou, na ktorú je potrebné aplikovať spotrebiteľské právo, a to s poukazom na to, že právny predchodca žalovaného vystupoval vo vzťahu k žalobkyni v postavení podnikateľa, zatiaľ čo žalobkyňa, usudzujúc z identifikačných údajov na zmluve mala postavenie spotrebiteľa. V súvislosti s námietkou premlčania uviedol, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto je zaň zodpovedný, dozvedela dňa 10.08.2017, keď navštívila Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, čo vyplýva z jeho prehlásenia zo dňa 10.01.2018. Za daných okolností uplynula subjektívna premlčacia doba dňa 10.08.2019, teda v čase, keď už žalobkyňa uplatnila svoj nárok súdnou cestou. Zároveň bol aj toho názoru, že žalobkyňa uplatnila svoj nárok aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, ktorá je v danom prípade 10-ročná, a to jednak s poukazom na vyslovený právny názor Krajského súdu v Prešove v rámci jeho rozhodovacej činnosti, ako aj vzhľadom na to, že je vylúčené, aby právny predchodca žalovaného, ako aj žalovaný nepoznali spotrebiteľské právo a prijímali platby od spotrebiteľov nad rámec sumy poskytnutého úveru, ktorá dodávateľovi patrí pri neplatných zmluvách, či úveroch považovaných za bezúročné a bez poplatkov. Desaťročná objektívna premlčacia doba začala plynúť potom, čo stav bezdôvodného obohatenia bol zo strany žalovaného ukončený. Keďže žalobkyňa realizovala platbu v prospech právneho predchodcu žalovaného v novembri 2014, minimálne v danom momente začala plynúť 10-ročná objektívna premlčacia doba, ktorá ešte neuplynula. Nárok žalobkyne teda nie je premlčaný.

5. Súd prvej inštancie ďalej vyhodnotil predmetnú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov, a to s poukazom na skutočnosť, že uzatvorená zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti; RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; ako ani špecifikáciu splátok. Pokiaľ ide o nedostatok úverovej zmluvy s poukazom na § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, pripomenul, že uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy v tvare: „60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ považuje z hľadiska dodržania dikcie citovaného zákonného ustanovenia za neprijateľný. Takéto určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno považovať za súladné s dotknutým ustanovením zákona o spotrebiteľských úveroch, keď významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda presná časová, dátumová špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Pokiaľ teda samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, nemožno mať zato, že

tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potenciálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určaniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných, v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Ďalej konštatoval, že zmluva síce obsahuje údaj o RPMN v rozpätí od 34,02% do 41,30%, avšak neobsahuje uvedenie žiadnych predpokladov, ktoré boli použité na výpočet tejto RPMN, pritom zákon v citovanom zákonom ustanovení uvedenie týchto predpokladov obligatórne vyžaduje. Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ vedel rozlíšiť aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalovaného. Keďže v zmluve nie je náležite určené, v akej časti má byť započítaná splátka na istinu, v akej časti na úrok z istiny, alebo poplatku, spotrebiteľ by nemal vedomosť v akej časti má zaplatenú istinu (v akej časti ju veriteľ započítal na zaplatenie istiny) a v akej časti ostatné poplatky. Vychádzajúc z uvedeného súd uzavrel, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované v § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nestotožnil sa s argumentom žalobkyne o tom, že zmluva neobsahuje ani náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda uvedenie adresy dodávateľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu a sťažnosť. Konštatoval, že aj keď z fotokópie zmluvy nie sú tieto údaje absolútne čitateľné, na zmluve obsiahnuté sú. Z fotokópie zmluvy je poznateľné, že je na nej uvedený údaj o poskytovateľovi úveru - E. U. so sídlom Y. XXXX/XXX, K.. Dokonca zmluva obsahuje aj údaj o telefonickom kontakte dodávateľa. Bez ohľadu na toto zistenie je potrebné úver poskytnutý na základe tejto zmluvy považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to vzhľadom na nedostatky, ktoré súd konštatoval. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru mal žalovaný nárok len na vrátenie poskytnutej sumy vo výške 1.700,- Eur. Preukázané prevyšujúce plnenie žalobkyne v prospech žalovaného v sume 264,44 Eur tak predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný vydať. Z tohto dôvodu súd žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 264,44 Eur s prisl.

6. K určaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky uviedol, že v prípade dojednaní plnení v podobe poplatkov za upomienky, ide o situácie, keď právny predchodca žalovaného ako veriteľ požadoval od žalobkyne ako dlžníka splnenie finančnej povinnosti za plnenie, ktoré z materiálneho hľadiska nemalo pre ňu žiaden zmysel, nebolo pre ňu osožné a nebolo ani v jej záujme. Dohody takéhoto rázu súd hodnotí ako snahu dodávateľa sledovať výsostne svoje záujmy v podobe účtovania ďalšej sankcie pre prípad omeškania spotrebiteľa. Dojednanie o účtovaní poplatkov za upomienky pre prípad omeškania spotrebiteľa je tak potrebné považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 neplatnou zmluvnou podmienkou. Pokiaľ ide o dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 17,- Eur, opäť pre prípad omeškania spotrebiteľa, takéto dojednanie vôbec nezohľadňuje konkrétne okolnosti jednotlivých prípadov, keď sa spotrebiteľ dostane do omeškania s plnením svojho záväzku. Zmluvná pokuta napríklad vôbec nediferencuje prípady krátkodobého omeškania spotrebiteľa po dobu niekoľkých dní a prípadného dlhšieho omeškania po vzniku splatnosti jeho záväzku. Z tohto pohľadu sa potom naznačené dojednanie o zmluvnej pokute javí aj ako rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

7. O trovách konania rozhodol tak, že v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti konania vo veci samej.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku I. a IV.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že v priebehu konania vzniesol námietku premlčania, avšak súd prvej inštancie na ňu vôbec neprihliadol. Napriek uvedenému rozhodnutiu má za to, že žalovaná suma je premlčaná v celom rozsahu. Uviedol, že v predmete jeho činnosti je poskytovanie úverov za ktoré mu patria úroky a poplatky, preto je neopodstatnené vyhodnotiť jeho konanie ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu. Aký by malo zmysel, aby úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou on sám a nie žalobkyňa ako klient. Za zásadné pri rozhodovaní o úmyselnosti bezdôvodného obohatenia možno považovať uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018, v ktorom konštatoval nesprávnosť záverov Krajského súdu v Prešove o nepriamom úmysle založenom na všeobecných skutočnostiach o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov. Zároveň poukázal aj na rovnaké závery vyslovené v iných rozhodnutiach súdov. V tomto smere poukázal na to, že ak nie

sú splnené podmienky pre 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, potom platí 3-ročná premlčacia doba. Rovnako subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vo vzťahu k určenia začiatku plynutia dvojročnej objektívnej premlčacej doby poukázal aj na viaceré rozhodnutia iných súdov. Namietal, že je nedôvodné a nepreukázané zastávať názor, že mal záujem úmyselne neuvádzať do zmluvy náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pretože táto skutočnosť by pre neho znamenala len sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vo vzťahu k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej doby uviedol, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobkyni známe. Žalobkyňa uhradila sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 20.11.2014, kedy došlo k splateniu úverovej zmluvy. S ohľadom na vyššie uvedené je preto nárok žalobkyne po dátume 20.11.2016 premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. Žalobkyňa uhradila splátky na žalovanej úverovej zmluve v období od 11.05.2012 - 20.11.2014, kedy uhradila poslednú splátku úveru. Nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorú si uplatňuje pred lehotou 26.11.2015 je tak premlčaný aj v objektívnej premlčacej dobe. Navrhoval, aby odvolací súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v napadnutom výroku zamietne a prizná žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

9. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že podľa jej názoru sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal všetkými relevantnými otázkami skutkového a právneho charakteru, čím svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. K subjektívnej premlčacej dobe uviedla, že subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej doby. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je viazané na preukázateľnú vedomosť oprávneného o dvoch skutočnostiach, a to o vedomosti o bezdôvodnom obohatení a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Uviedla, že nevedela, že platby, ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny od nej prijíma protizákonne. Žila v omyle, že platby sú v súlade so zákonom a verila tomu, že žalovaný pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou odbornou starostlivosťou, bezo zbytku podľa zákona. Až od združenia na ochranu spotrebiteľov sa dozvedela, že žalovaný od nej prijal platby v rozpore so zákonom, a že jej predložil na podpis formulárovú zmluvu, ktorá v rozpore so zákonom vytvárala dojem, že na platby, ktoré podľa zákona právo nemal, právo má. Rozhodujúcou vedomosťou je preto zistenie skutočnosti, že platiť nemala, nie vedomosť o tom, že platila v presvedčení, že platiť mala. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je preto závislé len na subjektívnej, teda vedomostnej zložke poznania oprávneného, o skutočnostiach, že môže podať žalobu. Irelevantná je vedomosť o tom, že niečo objektívne existuje, podstatná je vedomosť o tom, či to čo existuje je, poznanie, vedomosť, to je podstata subjektívnej premlčacej doby, to bez ohľadu na poznanie právnej kvalifikácie právneho vzťahu, ktorý laik spravidla nepozná a ani poznať nepotrebuje a ani nie je potrebné, aby ktokoľvek oprávnenému právnou kvalifikáciu právneho vzťahu vysvetľoval. V tejto súvislosti poukázala aj na početné rozhodnutia súdov v obdobných veciach a osobitne poukázala aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.02.2018. K objektívnej premlčacej dobe uviedla, že priamym dôkazom o úmysle veriteľa bezdôvodne sa obohacovať by bolo poznanie takého úmyslu, čo však zrejme do úvahy neprichádza. Je preto potrebné vychádzať z právnej úpravy spotrebiteľských úverov z kvalifikácie veriteľa a predovšetkým z jeho konania. Podstata desaťročnej premlčacej doby spočíva v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie, a to aj v prípade, ak by sa pripustilo, že v dobe uzatvorenia vadnej zmluvy ešte tento úmysel priamo nemusel mať. V každom prípade, prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník, profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si platbu ponechal. Chcel platbu prijať a prijal ju vediac, že je to platba prevyšujúca spotrebiteľovi poskytnutú sumu a nepatrí mu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, prípadne z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy. Objektívna desaťročná premlčacia doba preto začína plynúť prijatím každej takejto nedôvodne prijatej platby od momentu, keď ju veriteľ od spotrebiteľa prijal. Je preto vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní spotrebiteľských úverov nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. Nemôžu byť preto žiadne pochybnosti, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, a preto na posúdenie premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu. Aj v tomto smere poukázala na viaceré

rozhodnutia iných súdov v obdobnej otázke. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal jej aj náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

15. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

16. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku splňa.

18. Jedinou odvolacou námietkou, ktorú žalovaný vzniesol v podanom odvolaní bola skutočnosť, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru neprihliadol na vznesenú námietku premlčania. S uvedenou námietkou žalovaného sa nemožno stotožniť, pretože námietkou premlčania sa súd prvej inštancie zaoberal v bode 30. odôvodnenia (subjektívna premlčacia doba) a v bode 31. odôvodnenia (objektívna premlčacia doba), pričom zdôvodnil od akého momentu počítal začatie plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby a rovnako sa odôvodnil, prečo na predmetný prípad aplikoval 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto smere vecne správne a logicky odôvodnené, pričom aj odvolací súd má za to, že žalobkyňa sa svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia domohla v rámci plynutia tak subjektívnej premlčacej doby, ako aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

19. Práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže oprávnený subjekt domáhať len v rámci plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený má oslabenú možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Subjektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom zákon rozlišuje 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom ich aplikácia na ten-ktorý prípad závisí od charakteru vzniku bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak ide o neúmyselné bezdôvodné obohatenie, je potrebné aplikovať 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. V zásade však pre oba dĺžky objektívnych premlčacích dôb platí, že začínajú plynúť odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu.

20. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že zákon explicitne rozlišuje medzi začiatkom plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, pretože v čase, kedy bezdôvodné obohatenie reálne vznikne, nemusí mať oprávnený, teda ten na koho úkor bezdôvodné obohatenie vzniklo vedomosť o jeho vzniku. V predmetnom prípade súd prvej inštancie začiatok plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby nepočítal od rovnakého dňa, ale prihliadol na moment dozvedenia sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobkyne, ako aj na objektívny moment samotného vzniku bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak by odvolací súd pripustil výklad, a teda počítanie subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby tak, ako to požadoval žalovaný, t.j. od vzniku bezdôvodného obohatenia, resp. od splatenia celého poskytnutého úveru žalobkyňou, potom by v prípade bezdôvodného obohatenia nemalo význam rozlišovanie premlčacej doby na objektívnu a subjektívnu. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že ak by uvedené bolo zámerom zákonodarcu, potom by výslovne neupravoval rozlišovanie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby a rôzne začiatky ich plynutia, ale uspokojil by sa s úpravou tak, ako to urobil napríklad v prípade premlčania práv zodpovedajúcim vecným bremenám (§ 109 Občianskeho zákonníka), či premlčaniu práv z prepravy (§ 108 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného dôvodu tak nebolo možné v tomto smere prisvedčiť odvolaniu žalovaného, preto je potrebné striktné rozlišovať začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, resp. moment od ktorého je potrebné počítat začatie ich plynutia.

21. K subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slovné spojenie „vedieť mal a mohol“ pritom pozná v iných prípadoch, na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

22. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa otiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle (OGH 3Ob592/77 - „Na slabomyselnosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“).

23. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia.

24. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie odkedy plnila, resp. jej plnenie bolo poskytnuté. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

25. Z vyjadrení žalobkyne, ktorých pravdivosť preukazovala Prehlásením Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 10.01.2018 (č.l.15) vyplýva, že o tom, že plniť nemala sa dozvedela od združenia až dňa 10.08.2017, kedy mu predložila uzatvorenú zmluvu, po posúdení ktorej ju informovali o jej bezúročnosti, bezpoplatkovosti, vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ako aj o tom, že táto obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Na základe uvedených zistení potom dňa 20.12.2017 splnomocnila právneho zástupcu na zastupovanie, kde následne dňa 26.11.2018 bola podaná žaloba na súd prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak možno konštatovať, že od uvedeného dátumu - 10.08.2017 je možné začať počítať plynutie subjektívnej premlčacej doby, ktorá by žalobkyni uplynula dňa 10.08.2019. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná v roku 2018, t.j. 26.11.2018, táto bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu preto bolo potrebné konštatovať, že záver súdu prvej inštancie, ktorý počítal začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby odo dňa 10.08.2017 bolo správne a správny bol tak aj záver o podaní žaloby v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby.

26. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 430/2018 zo dňa 05.12.2018 (v skutkovo totožnej veci, ktorá bola vedená na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 22Co/53/2017) podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré uvedenú skutočnosť potvrdilo aj písomne. Aj s ohľadom na tento záver Ústavného súdu Slovenskej republiky možno mať za to, že záver súdu prvej inštancie o premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby bol správny.

27. K objektívnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, že pre určenie momentu plynutia objektívnej premlčacej doby je dôležitý moment, kedy k bezdôvodnému obohateniu prvýkrát došlo, resp. týmto momentom môže byť najneskôr moment splatenia celého dlhu spotrebiteľom, ako správne poukázal súd prvej inštancie. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa uhradzovala splátky od 11.05.2012 do 20.11.2014, preto vzhľadom na uvedené nároky, ktoré si uplatňuje z bezdôvodného obohatenia sú pred 26.11.2015 premlčané aj v objektívnej premlčacej dobe, avšak ani s týmto záverom žalovaného sa nemožno stotožniť. Prvou splátkou, ktorou žalobkyňa začala splácať dlh žalovanému, resp. jeho právnenému predchodcovi bola splátka zo dňa 11.05.2012, avšak uvedenou prvou splátkou nemohlo na strane žalovaného, resp. jeho právneho predchodcu vzniknúť ešte bezdôvodné obohatenie, preto nemožno plnenia žalobkyne pred 26.11.2015 považovať za premlčané. Moment začatia plynutia objektívnej premlčacej doby tak možno odvíjať najneskôr od splatenia dlžnej sumy žalobkyňou, t.j. odo dňa 25.11.2014, ako správne poukázal súd prvej inštancie.

28. Otáznym v predmetnom prípade bolo, či je v rámci objektívnej premlčacej doby potrebné aplikovať na tento prípad 3-ročnú alebo 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ako bolo už spomínané v bode 19. tohto odôvodnenia, Občiansky zákonník rozlišuje dve dĺžky objektívnych premlčacích dôb, pričom ich aplikácia na ten-ktorý prípad je podmienená charakterom získania bezdôvodného obohatenia, teda je

potrebné skúmať, či bezdôvodné obohatenie vzniklo úmyselne alebo neúmyselne. Občiansky zákonník však vôbec nešpecifikuje, čo je potrebné rozumieť pod úmyselným alebo neúmyselným konaním, preto z hľadiska právnej teórie je potrebné vychádzať z právnej úpravy úmyselného a neúmyselného zavinenia, ktoré sú definované v Trestnom zákone. O priamy úmysel ide vtedy, keď ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí, môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzrozumený. Pre oba prípady je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnené obohatil o tom, že svojím konaním získava alebo môže získať hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria. Dôležitým pre aplikovanie konkrétnej dĺžky objektívnej premlčacej doby je tak posúdenie charakteru vzniku, resp. získania bezdôvodného obohatenia.

29. Súd prvej inštancie mal za to, že v predmetnom prípade existuje minimálne nepriamy úmysel žalovaného na získaní bezdôvodného obohatenia, preto mal za to, že je dôvodné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že bezdôvodné obohatenie (k uvedenému bližšie v ďalších bodoch tohto odôvodnenia) vzniklo na strane žalovaného z dôvodu nedodržania zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy o úvere, v dôsledku čoho je táto postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Konanie žalovaného ako subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery na základe vadných zmlúv sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo, vylučujú inú možnosť ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľ obohacuje úmyselne a nejde o náhodné, jednorazové nedbanlivostné zlyhanie. Je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov, nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch a pri neplatných zmluvách. Ďalším dôkazom o úmysle veriteľa bezdôvodne sa obohatiť prijímaním platieb od spotrebiteľa, po splatení spotrebiteľovi poskytnutej sumy, je prijímanie takýchto platieb po splatení poskytnutej sumy v dobe, keď už veriteľovi je známa judikatúra k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a k neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, a to nielen týkajúca sa iných podnikateľských subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery, ale aj vo veciach, v ktorých bol sám stranou takéhoto konania.

30. Vo vzťahu k požiadavke, aby spotrebiteľ preukazoval úmysel veriteľa pri získavaní bezdôvodného obohatenia poukazuje odvolací súd aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej a spol., v ktorom sa okrem iného uvádza, že: „...Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že: jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, ...“ Podľa názoru odvolacieho súdu, spotrebiteľ má možnosť len poukázať na fakty, ku ktorým došlo, no je extrémne náročné dokázať vedomostnú a vôľovú zložku konania veriteľa. Odvolací súd je tak toho názoru, že nie spotrebiteľ by mal dokazovať veriteľovi jeho vedomosť, ale veriteľ by mal mať dôkazné bremeno, že nekonal úmyselne. Veriteľ tak má možnosť dokázať len nedbanlivosť, čo vedie napokon k tomu dôsledku, že sa na ten-ktorý prípad potom aplikuje pre veriteľa priaznivejšia kratšia trojročná objektívna premlčacia doba.

31. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR na ktoré poukázal žalovaný, odvolací súd k tomuto uvádza, že z uvedeného rozhodnutia v žiadnom prípade nevyplýva záver o nemožnosti aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Najvyšší súd SR konštatoval, že samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa, preto je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu dobu. Z uvedeného rozhodnutia tak vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu, a iná

zase pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa. S poukazom na uvedené závery Najvyššieho súdu, ako aj na závery odvolacieho súdu uvedené v bodoch 29. a 30. tohto odôvodnenia možno mať za to, že na strane žalovaného ide o nepriamy úmysel, a preto je dôvodné aplikovať na predmetný prípad 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorú je potrebné počítvať od úhrady poslednej splátky žalobkyňou. Ako správne už poukázal súd prvej inštancie, keďže k poslednej úhrade žalovanej sumy zo strany žalobkyne došlo dňa 25.11.2014, objektívne premlčacia doba by uplynula dňa 25.11.2024, a keďže žaloba bola podaná dňa 26.11.2018, bola podaná aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

32. Vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby si odvolací súd dovoľí poukázať ešte na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o uplatnení práva žalobkyne tak v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, ako aj v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby, teda nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v čase podania žaloby nebol ešte premlčaný.

34. Žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že napáda výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, avšak jedinou odvolacou námietkou bolo uplynutie premlčacej doby, s ktorou sa odvolací súd už vysporiadal vyššie. Napriek uvedenému odvolací súd preskúmal aj správnosť záverov súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného.

35. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo okrem iného aj uvedenie termínu konečnej splatnosti.

36. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v uzatvorenej zmluve chýba tento údaj. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy a musí byť v zmluve výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou uvedenou v ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri písomne f) citovaného zákona iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo neprichádza do úvahy.

37. Odvolací rovnako odkazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015: „Zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, t.j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Považoval za neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Mal za to, že takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Krajský súd považoval tiež za neprípustné, aby spotrebiteľ vzal výšku úveru len na vedomie a aby jeho podpis na zmluve nahrádzal jeho výslovný a jednoznačný súhlas s výškou

úveru. Odvolací súd v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnú úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.“

38. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne uzavrel, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru a preto poskytnutý úver sa v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa bola tak povinná vrátiť len istinu poskytnutého úveru, a to sumu vo výške 1.700,- Eur, avšak z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že táto zaplatila viac, t.j. 1.964,44 Eur, teda žalovaný je povinný vrátiť rozdiel uvedených plnení žalobkyni, t.j. sumu 264,44 Eur, ako správne uviedol súd prvej inštancie. Z uvedených dôvodov preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto smere možno považovať za správne.

39. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

40. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

41. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

42. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).